

v Ljubljani. Tudi nas se stric inženir za praznike vedno spomni z lepimi darili. Posebno letos je bil izredno radodaren.

Najprej sva pisala stricu v Novo mesto. Zahvalila sva se mu za poslane darove in mu želela v novem letu obilo sreče in blagoslova pri njegovem delu. Povedala sva, kako smo praznovali praznike in kako se imamo.

Prišlo je na vrsto pismo za vrhniškega strica. Za opisom naših domačih razmer je oče še dodal: »Čujemo, da je Zorka v šoli zelo pridna. Prav veseli nas to in le želimo, da bi Ti vedno delala veselje. Lepo je tudi, da Ti novomeški brat pomaga pri stroških za šolanje hčerke. Zorki pa le povej, da mi ni bilo prav nič všeč, ko sem jo zadnjič videl, ker si je popačila z dragimi barvami nohte, ustnice in še obrvi. Tako se mažejo one gospodične, ki nimajo pod milim nebom pametnejšega in koristnejšega dela. Včasih smo brali, da se na ta način spakujejo divjaki tam nekje po samotnih otokih pri Avstraliji. Ti ji to lahko poveš, ker si njen oče, jaz sem samo stric.«

Napisal sem še naslove, dal pismi v ovitka in ju odnesel na pošto.

Čez kak teden pride k nam stric iz Novega mesta. Pri prvih besedah potegne iz žepa pismo in pravi: »Tole pisanje pa ni bilo meni namenjeno, ampak vrhniškemu. Pa je kar prav, da tudi jaz poznam Zorkine razvade ... Že vem — fant je pisal, pa je zamenjal naslova na ovitkih ...«

Očetu nerodno, še bolj pa meni. Jaz bi bil takrat rad deček iz pravljice, da bi postal v hipu neviden. Tako sem pa stal med očetom in stricem kot kup nesreče in rdeč ko kuhan rak.

Položaj je razrešil stric, ki se je začel spričo moje zadrege smejati, me potrepil po rami, rekoč: »No, boš pa drugič bolj pazil na naslov ...«

Zadeva se je v šali končala in stric je obljubil, da ne bo vrhniškemu bratu nič omenil o tem.

Tudi vrhniško pismo smo dobili nazaj, češ da je bilo gotovo namenjeno novomeškemu stricu, ker le on lahko deli darila, za katera se mu v pismu zahvaljujemo.

Kljub tem zadregam se je zadeva mirno končala. Le jaz nimam zdaj miru in me oče večkrat spomni, kako sem se naučil pisati pisma.

Vsega smo se v šoli učili, tega pa le ne, da ne smemo vtikati pisem v tuje pisemske ovitke. Zdaj to dobro vem in bolj pazim, da ne bom povzročil še kake hujše zmešnjave.

Sveti Trije kralji

(Stara ljudska z Notranjskega)

Oh, pogledjte kaj je tam!
Sveti kralji gredo k nam.
To so pravi svet' možje,
Jezusa videt' žele.

Ena zvezda kaže pot,
da ne zajdejo drugod
kakor k štalci v Betlehem,
kjer je novi Kralj rojen.

Štalci se približajo,
nizko se ponižajo,
šace mu odpirajo,
Jezusu darujejo.

Zapisal Ivan Dodič.